

Hồi 183

Thác Bạt chỉ chủ

4 ến Phi, Cao Ngạn, Bàng Nghĩa và Thác Bạt Biều bốn người cưỡi ba con ngựa phi lên đỉnh đồi, tiếng tù và chiến đấu vang lên, Mộ Dung Tường đã ra lệnh vây công bọn họ.

Yến Phi và Thác Bạt Biều nhảy xuống ngựa trước tiên, cầm lấy cung tên, quét mắt quan sát địch tình gần xa, chợt ngơ ngác không hiểu ra sao.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa còn ở trên lưng ngựa nhìn rõ hơn, cũng phát giác tình hình địch có điều khác lạ.

Địch nhân vốn từ bốn phương tám hướng bao vây đồn đường bọn họ, lúc này lại theo tiếng tù hiệu thay đổi thế trận, tập trung hướng về một ngọn núi nhỏ ở phía Nam, hơn ngàn chiến mã làm bốc lên bụi đất mù trời, thanh thế kinh người.

Cao Ngạn chép miệng: “Bọn chúng đoán đúng là chiến mã của bọn ta đã kiệt lực, vì vậy trước tiên tập trung lực lượng, rồi thi triển chiến thuật xung kích sở trường trên bình nguyên rộng rãi đối phó chúng ta”.

Thác Bạt Biều lắc đầu: “Không đúng! Nếu chúng ta chạy vào rừng thì làm thế nào?”.

Yến Phi bỗng động tâm, quay nhìn về phía Bắc, khẽ cười: “Có lẽ có cứu tinh rồi!”.

Đám Cao Ngạn vốn đã thảm nhử lần này chắc chết rồi, nghe nói vậy lòng đều xúc động nhìn theo ánh mắt Yến Phi.

Phía Bắc cát bụi mịt mờ, rõ ràng có một toán người ngựa toàn tốc phi đến, chỉ vì bị âm thanh gần hơn lấp đi nên không nghe được tiếng vó ngựa từ xa đang lao đến.

Bàng Nghĩa theo Cao Ngạn nhảy xuống ngựa, nghi hoặc nói: “Hay đó là một toán địch khác?”.

Thác Bạt Biều lắc đầu dứt khoát: “Nếu là bộ đội tăng viện của địch, Mộ Dung Tường chẳng cần thay đổi thế trận”.

Cao Ngạn nhíu mày nói: “Vậy thì là ai?”.

Yến Phi đang chăm chú quan sát Mộ Dung Tường, gã này niên kỷ chưa quá hai mươi, cao lớn uy vũ, thần thái ung dung, rất có uy phong đại tướng, trách gì Mộ Dung Thùy yên tâm để gã ở lại Trung Sơn chủ trì đại cục.

Nghe Cao Ngạn hỏi bèn điềm nhiên đáp: “Ở khu vực này chỉ có một người dám trêu vào Mộ Dung Thùy”.

Thác Bạt Biểu nét mặt vui mừng gật mạnh đầu nói: “Đúng! Nhất định là đại huynh!”.

Lúc này tiếng vó ngựa đã nghe rõ, mau chóng lại gần.

Cao Ngạn là thám tử hạng nhất, nhìn bụi đất bốc lên ở phía xa xa nói: “Ít nhất có ba trăm kỵ binh, nếu đúng là người của ta thì lần này chúng ta được cứu rồi!”.

Hốt nhiên ở phía Tây bắc cũng thấy bụi bay mịt mù, rõ ràng lại có một đám nhân mã khác đang kéo đến.

Bốn người đương không biết lo hay mừng, phía Đông bắc lại thấy bụi đất cuộn cuộn bốc lên.

Thác Bạt Biểu kêu to: “Rút quân rồi!”.

Cao Ngạn và Bằng Nghĩa nhìn bộ đội Mộ Dung Tường toàn bộ quay đầu ngựa phi xuống sườn dốc bên kia mau lẹ rút đi.

Tiếng vó ngựa phía sau chợt vọng đến rất rõ, thì ra có hàng trăm kỵ sĩ lố nhố khắp nơi từ trong rừng rậm phi nhanh về phía bọn họ.

Thác Bạt Biểu thu cất cung tên, vung tay kêu lớn những tiếng kỳ quái, không cần phải hấn nói ra Cao Ngạn và Bằng Nghĩa cũng hiểu đó là Thác Bạt Tiên Ti chiến sĩ.

Người dẫn đầu hình tướng đặc dị, áo choàng tung bay theo gió, cao lớn khôi ngô, hai mắt vút loé tinh quang, không buồn ngó Mộ Dung Tường mà chỉ dăm dăm nhìn Yến Phi, cười rất to: “Thế là tiểu Phi của ta đến rồi!”.

Không cần đợi Yến Phi giới thiệu, Cao Ngạn và Bằng Nghĩa cũng biết đó là tay mã tặc xuất sắc nhất miền Bắc, hiện giờ là thủ lĩnh Thác Bạt Tiên Ti tộc Thác Bạt Khuê.

Đồng thời cũng thấy ngạc nhiên, nguyên chỉ có hai trăm kỵ sĩ phóng tới, còn lại hơn một trăm con ngựa không người cưỡi, Cao Ngạn nghe tiếng vó ngựa mà tính sai thành ra ba trăm kỵ sĩ.

Các chiến sĩ tuy nhân số không nhiều nhưng khí thế bừng bừng phi như gió lên đồi.

Thác Bạt Khuê tách khỏi đội hình tể ngựa lên trước, phi thân xuống ngựa ôm chặt lấy Yến Phi, hoan hỉ như điên nói: “Thật không tin được là tiểu Phi của ta đã tới rồi! Lại còn cứu được tiểu Biểu”.

Yến Phi cũng ôm lấy y cười nói: “Hảo tiểu tử! dám dùng xảo kế dọa Mộ Dung Tường bỏ chạy chứ”.

Thác Bạt Khuê buông Yến Phi cười ha hả: “Yến Phi vẫn là Yến Phi, chút tiểu kỹ nhỏ nhoi chẳng thể giấu được người”.

Đoạn hướng về phía thủ hạ hét to: “Địch nhân bỏ đi rồi, lập tức thông tri cho huynh đệ không cần giả ma giả quỷ nữa!”.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa vẫn đang mơ hồ, một chiến sĩ đã rút tu và thổi lên mấy tiếng tu tu.

Những đám bụi bốc lên ở phía Đông bắc và Tây bắc mau chóng tiêu tan.

Thác Bạt Biểu đến bên Thác Bạt Khuê quỳ thụp xuống đất nói: “Tiểu Biểu hành sự bất lực bị địch bắt, lại gây họa cho Sóc Phương bang, làm nhục uy danh đại huynh, nguyện chịu bất cứ hình phạt gì”.

Thác Bạt Khuê đỡ hấn dậy nói: “Lỗi không phải do người, mà là tại ta đánh giá sai thái độ của Mộ Dung Thùy đối với chúng ta. Hiện tại tiểu Phi trở lại còn hơn thiên quân vạn mã, Thác Bạt Khuê ta không có lấy nửa câu oán hận ông trời già”.

Mỗi cú cất chân động tay của hấn đều toát lên vẻ tự tin cực lớn và khí khái trên đời có một, khiến người phải khuất phục.

Bàng Nghĩa và Cao Ngạn thấy bụi đất ở hai phía đều tiêu tan hết, dần dần minh bạch.

Chiến sĩ theo Thác Bạt Khuê chỉ có ba trăm người, nhưng y thi hành xảo kế sai một trăm người bỏ ngựa di chuyển sang hai phía, vào lúc thích hợp làm cho bụi bay lên, tạo ra ấn tượng giả có mấy toán quân lớn từ Đông bắc và Tây bắc kéo đến, đuổi chạy Mộ Dung Tường. Lập tức có ấn tượng sâu sắc đối với tài trí của Thác Bạt Khuê.

Ứng biến của Thác Bạt Khuê đã hiển thị tài trí hơn người, còn chứng tỏ tổ chức tinh báo lợi hại, chuyện xảy ra ở hai trọng trấn tại Trường Thành nội biết rõ như lòng bàn tay. Có khả năng Mộ Dung Tường vừa rời khỏi Trung Sơn đã bị giám thị rồi. Ngược lại Mộ Dung Tường không nắm được tình hình nhân mã Thác Bạt Khuê, vì thế mà bỏ lỡ cơ hội vừa rồi.

Cũng chỉ có số lượng ít người ngựa mới có thể tiềm nhập Trường Thành thần không biết quỷ không hay được.

Thác Bạt Khuê quay sang Cao Ngạn và Bàng Nghĩa, hân hoan nói: “Bàng lão bản và Cao huynh đệ khỏe chứ, các vị là huynh đệ của Yến Phi, cũng là bằng hữu của Thác Bạt Khuê, không cần khách khí”.

Cao Ngạn và Bàng Nghĩa có cảm giác vừa mừng vừa lo, bọn họ đã gặp qua rất nhiều người, nhìn chiến sĩ Thác Bạt tộc ai nấy thể hình dũng mãnh, đặc biệt cảm thấy uy thế hiếp người của Thác Bạt Khuê không ngừng toát ra. Vừa thấy mặt nhau Thác Bạt Khuê đã coi họ như người nhà, đương nhiên sinh ra một cảm giác đặc biệt.

Yến Phi hân hoan nói: “Đừng ngạc nhiên vì y nhận ra các người, mỗi người ở Biên Hoang Tập đều là đối tượng để y theo dõi”.

Thác Bạt Khuê phì cười chửi mắng câu, nói: “Tình hình Biên Hoang Tập bao giờ ta cũng biết rõ, cũng đoán tiểu Phi sẽ sớm tới tìm ta, bởi vì ta là chọn lựa duy nhất của hắn để cứu Kỷ Thiên Thiên”.

Tiếp đó hét to: “Tất cả lên ngựa, đến lúc tấn công Bình Thành rồi!”.

Với công phu trấn định của Yến Phi mà cũng phải rất ngạc nhiên, chưa nói gì đến Cao Ngạn và Bàng Nghĩa, Thác Bạt Biều còn không tin ở tai mình trừng mắt ngơ ngác.

Thác Bạt Khuê phi thân lên ngựa, nhìn về hướng Đông bắc, mắt loé tinh quang, nhưng ngữ điệu rất bình tĩnh, từ từ nói: “Từ hôm nay trở đi, có Thác Bạt Khuê thì không có Mộ Dung Thùy, các huynh đệ! Lên đường!”.

Chiến sĩ hưởng ứng vang dội.

oOo

Lưu Dụ về đến nơi trú quân.

Từ lúc trở về đến Quảng Lăng đến giờ, gã luôn luôn chỉ coi quân xá là chỗ ngủ, rất ít khi trở về đổ vào ban ngày, cho dù không cần làm trực ban thì cũng tình nguyện tìm bè bạn uống rượu vui vẻ, chỉ sợ có một mình rồi suy nghĩ lung tung, nhớ đến những việc những người chẳng nên nhớ đến.

Hôm nay trở về quân xá vào ban ngày là vì gã muốn chứng tỏ một nghi vấn.

Khẽ khàng đẩy cửa ra lách vào rồi đóng kín lại.

Lưu Dụ tiến thẳng vào phòng ngủ, quả nhiên không ngoài dự đoán, Nhậm Thanh Thị đang ngồi trên giường mất long lanh nhìn gã qua tấm sa mỏng, lạnh lùng nói: “Hôm nay Lưu gia không phải trực sao?”.

Lưu Dụ đến bên giường cúi đầu hậm hực nhìn mỹ nữ ngồi trong trướng, bức màn sa mỏng che hết những gì lộ liễu, nhưng dù rằng hiện tại ở chỗ này, vẫn có một vẻ dụ hoặc gì đấy khiến nam nhân liên tưởng đến chuyện tư tình nam nữ, tìm đập thành thịch.

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: “Người định mượn chỗ ở của ta để trốn tránh An Ngọc Tình hay sao?”.

Nhậm Thanh Thị nhẹ nhàng như không: “Chúng ta là đồng bọn thân thiết mà! Đừng có hèn học như thế có được không? Người ta chỉ muốn tĩnh tâm suy nghĩ chút chút, trốn ở đây Thị nhi cảm thấy gần gũi với huynh, làm ơn đối xử tốt một chút với người ta đi!”.

Lưu Dụ nổi giận: “Người đang nghĩ cái gì? Theo ta người đang luyện Tiêu Dao ma công thì có. Ài! Người không muốn hại chết ta chứ? Hiện giờ ta ở Bắc Phủ binh tồn tại còn khó khăn, nếu để lộ có liên hệ với người, sợ là ta phải cuốn gói đào ngũ, khi đó thì cả hai bên đều chẳng hay ho gì”.

Nhậm Thanh Thị trầm mặc một lát, dịu giọng nói: “An Ngọc Tình tìm đến người phải không? Thị nói xấu gì ta vậy?”.

Lưu Dụ trầm giọng hỏi: “Tâm bội hiện giờ ở trong tay người đúng không?”.

Nhậm Thanh Thị thở dài sườn sượt hỏi: “Tâm bội ở trong tay người ta hay không liên quan gì đến hợp tác của chúng mình?”.

Lưu Dụ gượng cười: “Hiện tại phiền não của ta chưa nhiều hay sao? An Ngọc Tình nếu không tìm đến, ta đâu rồi hơi để ý đến chuyện Đạo môn các người. Bây giờ bị kẹt ở giữa buộc phải che giấu sự thực cho người, cha con An Thế Thanh bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta tính sổ”.

Nhậm Thanh Thị vui mừng hơn hớn hỉ yêu Lưu Dụ, hoan hỉ: “Thì ra huynh vẫn thương mến người ta, Thị nhi tất sẽ hồi báo, Lưu gia a, dù huynh không nghĩ đến lợi hại chúng ta sát cánh chiến đấu, cũng nên nghĩ đến Thị nhi bây giờ cô đơn không nơi nương tựa, cha con An Thế Thanh lại cậy mạnh hiếp yếu, huynh không có chút lòng trượng nghĩa nào hay sao?”.

Lưu Dụ bực tức nói: “Là người trộm đồ của người ta, người ta đến tìm người đòi lại vật bị mất thì đúng đạo lý chứ còn gì?”.

Nhậm Thanh Thị tỏ vẻ bất cần, khê bĩu môi: “Thánh vật Đạo gia chỉ người có đức mới giữ được, hoàn toàn không có vấn đề thuộc về ai cả”.

Đoạn lại van vãn: “Lưu gia a! Bây giờ lý do để Thị nhi trộm sống, ngoài chuyện báo thâm cừu cho Đế quân, lại còn vì ngọc bội này nữa, sao huynh còn giúp địch nhân đến ăn hiếp người ta?”.

Nếu Nhậm Thanh Thị ngang ngược cự tuyệt, Lưu Dụ còn có thể thẳng thừng phản đối, đằng này trước một câu Lưu gia, sau một câu Lưu gia mềm mỏng cầu xin, khiến Lưu Dụ không có cách nào làm gì được ả.

Lưu Dụ chợt động tâm hỏi: “Theo lý thì Nhậm đại thư tinh thông kỹ thuật che giấu tung tích, vì sao An Ngọc Tình có thể từ Kiến Khang đuổi đến đây, lại khẳng định người đang ở tại Quảng Lăng? Mà người trốn đến nơi ở của ta là sao?”.

Nhậm Thanh Thị cười rất xinh, trừng mắt nhìn gã: “Lưu gia quả là người thông minh mới nghĩ đến điều cốt yếu này, sự thực người ta đang muốn thương lượng với huynh, liệu huynh có thể giúp Thị nhi một tay không?”.

Lưu Dụ lập tức thấy đau đầu, hẳn không phải là chuyện hay ho rồi.

Nhậm Thanh Thị vỗ vỗ vào thành giường cười dụ hoặc: “Pháp không thể truyền đến tai người khác, ngồi xuống đây để Thị nhi thưa lại toàn bộ”.

Lưu Dụ bực bội nói: “Đừng làm bộ nữa, có gì thì nói đi, ta còn có việc phải làm”.

Nhậm Thanh Thị dịch gần lại, mở rộng cửa màn, động tác này lập tức khiến cho bộ ngực mềm mại rướn lên, vô cùng quyến rũ, Lưu Dụ không khỏi xốn xang trong lòng, người đẹp thò đầu ra, hơi thở như lan như xạ nói: “Thiên, Địa, Tâm tam bội đều là dị bảo của Đạo gia, trên ứng với thiên tinh, người có đạo hạnh thâm hậu có thể sinh ra cảm ứng với nó. Ở nơi thành thị người nhiều khí tạp vấn đề không lớn, bởi vì cảm ứng mờ nhạt, nhưng ở chốn bình nguyên hoang dã thì lại như hỏa tinh khiến người chú ý. Ài! Cái gì người ta cũng nói với huynh rồi! Hiện tại huynh hiểu khó khăn của Thị nhi rồi chứ!”.

Lưu Dụ chán chường ngồi xuống mép giường thở dài: “Nếu lời ngươi là đúng sự thực, há chẳng phải Tâm bội giống như một củ khoai nóng rục ai cầm vào đều phải bỏng hay sao?”.

Đoạn lại nghiêm mặt nói: “Biện pháp duy nhất là đem Tâm bội ra, để ta mang trả cho An Ngọc Tình, chuyện này sẽ được giải quyết triệt để”.

Nhậm Thanh Thị lãnh đạm như không nói: “Huynh không muốn sống nữa à? Nếu huynh giao Tâm bội cho cha con An Thế Thanh, bọn họ vẫn cứ giết huynh diệt khẩu như thường”.

Lưu Dụ không vui: “Đừng có khùng bố người khác đi!”.

Nhậm Thanh Thị bức bội nói: “Người ta đâu có thừa thì giờ đi dọa huynh, Lưu gia quên mất là chính người đã từng xem qua nội dung Thiên Địa bội hợp bích hay sao, nếu huynh lại nhìn thấy cả Tâm bội nữa, biết đâu chừng huynh có thể đoán ra bí mật về Thái Bình Động cấp kinh, tìm được động thiên phúc địa trong truyền thuyết. Thực sự ta không nói chuyện hoang đường, An Ngọc Tình còn đỡ, nhưng An Thế Thanh tâm ngoan thủ lạt chỉ cần có hơi chút hoài nghi là sẽ giết người diệt khẩu, lúc đó Lưu đại nhân ngài mới gọi là đã phiền lại thêm phiền”.

Lưu Dụ lập tức ghen hòng.

Gã hoàn toàn không phải là hạng lỗ mãng không hiểu lý lẽ, được Nhậm Thanh Thị điểm hóa như vậy liền tin ngay một nửa, vì rằng An Ngọc Tình từng ám thị cho dù Nhậm Thanh Thị chịu giao ra Tâm bội, chuyện này cũng khó kết thúc, lại còn nhiều lần biểu thị rằng nếu gã dính líu vào đó sẽ chuốc họa sát thân. Còn về An Thế Thanh độc ác ra sao chính gã và Yến Phi còn biết rõ hơn người khác, bọn họ đã từng được lĩnh giáo. Nếu không có Khất Phục Quốc Nhân có mặt đúng lúc, hai người đã sớm bị diệt khẩu, mà khi đó còn chưa nhìn thấy Tâm bội ở đâu.

Nhậm Thanh Thị dịu dàng nói: “Van xin cầu khẩn tuyệt đối vô hiệu đối với An Thế Thanh. Lưu gia và Thị nhi cùng cười trên lưng hổ rồi, chỉ còn cách ra sức lo liệu mới có hy vọng sống sót”.

Lưu Dụ trầm ngâm nói: “Thiên Địa lưỡng Bội đều ở trong tay họ, bọn họ lại đã từng có Tâm bội, sao không phát giác bí ẩn của ngọc bội, tìm đến chỗ giấu Thái Bình Động cấp kinh, nhưng bây giờ hiển nhiên là không dễ dàng như thế”.

Nhậm Thanh Thị kiên nhẫn nói: “Đương nhiên là không dễ, rất nhiều khả năng là phải đủ tam bội hợp nhất mới có thể khám phá bí mật, nếu không Thị nhi đã sớm lấy được bảo kinh rồi. Nhưng người ta chẳng phải đã nói rồi sao? Chỉ cần hơi nghi ngờ là An Thế Thanh tuyệt sẽ không chịu để bất cứ người nào từng tiếp xúc với tam bội sống sót trên đời”.

Lưu Dụ nhăn nhó: “Chuyện này phải làm thế nào?”.

Nhậm Thanh Thị uể oải trườn tới sau lưng Lưu Dụ, đưa tay bám vào bờ vai rộng, thân thể quyến rũ áp chặt vào lưng gã, ghé cái miệng nho nhỏ nói vào tai gã: “Căn bản

không có khả năng kết thúc. Biện pháp duy nhất là đoạt lại Thiên Địa Bội từ tay cô ta, khi tam bội hợp nhất biến thành hoàn mỹ không chút tì vết, ngọc bội mới ngừng hô hoán bộ phận thất lạc”.

Lưu Dụ đầu óc lơ mơ hỏi: “Người đang nói những gì thế? Đừng có lừa ta!”.

Nhậm Thanh Thị khẽ cắn vào tai gã, mỉm cười kiêu diễm: “Người ta đâu lừa huynh, đây là sự thực hoàn toàn mà. Ngọc bội không phải là ngọc thường mà là từ nguyên khối phân ra thành ba phiến ngọc, giống như cốt nhục bị chia lìa, chính vì vậy chúng mới hô hoán lẫn nhau muốn hợp lại thành một khối hoàn chỉnh. Hiểu chưa? Chỉ có hợp nhất tam bội mới làm chúng yên tĩnh lại. Theo lời truyền lại là như thế đấy”.

Lưu Dụ không mấy tin tưởng nói: “Đây là người nghĩ thế thôi, ngọc thạch nguyên là vật chết, từ đâu ra mà có linh tính?”.

Nhậm Thanh Thị áp mặt vào bên má gã, lẩm bẩm: “Nếu ta nói sai, An Ngọc Tình bằng vào cái gì mà đuổi theo người ta đến đây?”.

Lưu Dụ cảm thấy ả lại bắt đầu chuyển sang thái độ mê hoặc, chủ động khiêu khích, vừa kinh hãi vừa rất kích thích, nhú mày nói: “Bất luận người nói thực hay giả, tóm lại là ta sẽ không nhúng tay vào, cũng không giúp người đoạt lương bội còn lại”.

Nhậm Thanh Thị vụt xoay người từ phía sau chuyển lên trước ngồi lên đùi gã, ôm cổ gã chà cặp môi thơm hôn gã một cái, hai mắt sáng rực nói: “Như thế người ta đành trốn ở trên giường Lưu gia, khi nào huynh về ta mới đi ngủ, có khi còn phải cảm kích cha con họ tác thành hảo sự cho đôi ta nữa!”.

Lưu Dụ cố chống lại sức dẫn dụ kinh người, ngơ ngác hỏi: “Người đang uy hiếp ta sao?”.

Nhậm Thanh Thị không ngừng uốn éo trong lòng gã nói: “Lại có đạo lý hoàng hoa khuê nữ hiến thân mình để uy hiếp nam nhân hay sao? Thị nhi không còn lựa chọn nào khác mà! Quảng Lăng tuy lớn, nhưng chỉ có giường ngủ của Lưu gia là chỗ ẩn náu lý tưởng nhất, không ngủ ở đây thì ngủ đâu, đúng không?”.

Lưu Dụ trầm kêu khổ, định lực của gã đang dần dần sụp đổ, lý trí nói với gã rằng nếu quan hệ với nữ nhân này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, nhưng mà ả quyến rũ như vậy thì biết kết thúc thế nào đây? Hít sâu một hơi thở nói: “Đừng giở trò với ta, cuối cùng là người muốn thế nào?”.

Nhậm Thanh Thị kêu một tiếng hoan hỉ, đưa hai tay lên cổ tháo xuống một cái túi bằng tơ nỉ, moi ra một viên ngọc hình tròn, đoạt lại đeo tất cả lên cổ gã, nhu tình như nước nói: “Rất đơn giản, chỉ cần huynh bảo quản giữ ta ngọc bội là được, như thế Thị

nhi có thể rời khỏi Quảng Lăng về Kiến Khang lo việc cho huynh. Lưu gia mình bạch chưa?”.

Lưu Dự cảm thấy ngọc bội áp vào da ngực, toàn thân ớn lạnh. Thầm nhủ nếu đúng là như thế há chẳng phải là mình thân chứa họa căn, cha con An Thế Thanh sẽ vĩnh viễn biến thành con sâu trong xương cốt không dứt bỏ được sao?

- o O o -